

Zorko zajoče. Mamica pa ne neha: »Treba bo pomolzti kravico, nadojiti telička; tudi pujski se oglašajo in kužek na dvorišču se ozira od prazne sklede. Žuri se, žuri, mamica!«

»Nič več ne maram biti mamica!« zavpije deček ves v solzah. Kako naj vse to izvrši, ko je majhen, ko ne more!

»Oh, mamica, mamica!« zdihuje deček — prejšnji Zorko — in ihti, zakrivaje si lice z maminim predpasnikom. In mama obriše solzne oči svojemu ljubemu nagajivčku. Saj ga slej ko prej srčno ljubi.

Nina, nina . . .

Nina, nina, nina —
bel golobec, črna petelina —
kljunček eden, dva.

Angel božji
zibki v znožji
se smehlja . . .

Nana, nana, nana —
zibka, v zibki Dana.
Kdo je k njej prišel?
Bel golobec, ne grebenček,

angel sam ji nese venček,
okrasi zibel . . .
Nina, nina, nana —
sladko spi že Dana!

Fr. Žgur.

